

DEVİRİMCİ FAALİYETTE PROPAGANDA

Hazırlayan; Onur Yücel

Devrimci Cephe Eğitim dizisi -4

Devrimci Cephe Eğitim dizisi - 4

www.devrimcipephe.org
info@devrimcipephe.org

DEVİRİMCİ FAALİYETTE PROPAGANDANIN ÖNEMİ

“Propagandada doğru taktik, muhalefetten bazı kimseleri ve örgütten ayrı üyeleri çekip almak değildir. Henüz hiçbir örgüte üye olmayan geniş yığınları etkilemektir.”

Yığınları etkilemede, örgütlenmeye çekmede, burjuva sistemini teşhir etmede önemli bir güç ve etkin bir silah olan propaganda, devrimci mücadelenin vazgeçilmez temel araçlarındandır.

Bu mücadele aracını etkin kullanabiliyor muyuz? Propaganda yöntemleri konusunda yaratıcılığımızı, bu silahı kullanmadaki becerimizi, işlevini ve önemini kavramadaki yeterlilik ve yetersizliklerimizi ne ölçüde sorguluyoruz?

Her insanımızın hareketin düşüncesini yayma, hareketi tanıtmaya görevi olduğu açıktır. Ancak yapılması gerekenler noktasında söylenen ve doğru olarak kabul edilen yaklaşım biçimi pratikte hiç de doğruya uygun tarzda hayata geçirilememektedir. Sorun nerede? Bilmediğimiz bir şey mi var? Yoksa sorunu küçümseyen bir yaklaşım mı söz konusu? Veya henüz bu konuda saflarımızda bir bilinç oluşumu mu yaratılmadı?

Kendi eksikliklerimize geçmeden önce, sorunu tarihsel olarak incelemenin daha doğru olacağı kanısındayız.

Sözlük anlamıyla, bir düşüncüyü, bir inancı yaymak ve ondan yana olan kimseleri çoğaltmak için söz, yazı veya başka araçlarla etkileme yöntemine propaganda denmektedir.

İnsanoğlu tarih boyunca, kendi varlık bilincine ermesinden itibaren, kendini ifade etme araçlarını da yaratmaya başladı. İnsanın elini ve gide rek sesini kullanmasıyla, bulunduğu ortamı ve çevresini etkileme yöntemi olarak propaganda da devreye girmiş oldu. Propagandanın bu ilkel hali, bir anlamda insanın kendini arayışı ile kendini anlatma ile örtüşen bir durumdu. Mağaralarda çizilen resimler bunun tipik bir örneğidir.

Mutlu bir topluluk olarak kendilerini resmetmeleri, savaşlarda gösterdikleri kahramanlıkların ya da avlanırken yaşadıkları olayların öykülerini anlatan resimler, ilk insanın kendini anlatmasını, kendini yeniden üretmesini sağlayan sanatsal yan taşısın da, komşu kabileler ya da kendi kabilesi içerisinde kendini etkin kılma, ürettiklerini, yaptıklarını anlatma propagandası da taşıyordu.

Sınıfların ortaya çıkmasıyla birlikte, propaganda daha çok, egemen güçlerin egemenliklerini korumada, yığınları ve komşu halkları baskı altına almada kullandıkları bir araç oldu. Egemen güçler bazen bir tanrı, bazen ilahi bir güç görüntüsüyle ama hep yenilmez bir gücün simgesi olarak yığınların karşısına çıkarıldılar. Yığınları etkilemede, buyruk altına almada propaganda başlı başına bir araç haline geldi. Ama egemen güçlerin tüm bu propaganda yöntemlerine rağmen, insanın, insanlığın eşit, özgür, adil bir yaşam özlemine paralel bir mücadele ve bu mücadelenin propagandası da hep gündemde oldu.

Tarihsel olarak egemen ideolojiye veya egemen güçlere karşı en etkili propaganda yöntemini, örgütlenme düzeyinde olsun, etki düzeyinde olsun, ilk Hıristiyanların gerçekleştirdiği bilinmektedir. Hıristiyan dininin, insanı daha iyi bir yaşama kavuşturacağı düşüncesi, kitleler içerisinde kök salarak yüzyıllar boyu, yasak, işkence, katliamlara rağmen egemen ideolojiye inat, propaganda, örgütlenme faaliyetine devam etmiştir.

Egemen güçlerin baskı ve zulmü karşısında Hıristiyanların acı yaşamları, yığınları etkilemede silaha dönüştürülebilmiştir. Savundukları dinsel yaşamın insanlarda yaratacağı huzur, mutluluk işlenmiş, zorbaların yenileceği hep vurgulanmıştır. Yer altı kiliselerinde yapılan ikonalar, resimler, İncil'in nüshaları çoğaltılarak dağıtılmış, simgeler olarak taşınmıştır.

Ezilenlerin egemenlere karşı bir başkaldırı hareketi olarak başlayan Hıristiyanlığın, egemenlerin iktidarlarının devamını sağlamak için kullandıkları temel bir araca dönüşmesi fazla uzun sürmedi. Din, sınıflı toplumun ortaya çıktığı ilk çağlardan beri egemen sınıflar için, kitleleri kendi otoritelerine tabi kılmanın en elverişli araçlarındandı. Bir farkla ki, ilk çağlarda egemenler, kendilerini tanrı ya da tanrının oğlu vb. bir

paye ile kutsarken, Ortaçağda ise baskı aygıtı rolünü ve egemenlerin çıkarını Kilise temsil etmeye başladı. Ve haksızlıklara, adaletsizliklere başkaldırının, yoksulların, ezilenlerin dini Hıristiyanlık, baskı ve sömürü düzeninin en temel argümanı ve propaganda malzemesi haline geldi. Haksızlıklar karşısında isyanı değil, uysal olmayı, düzene ve efendilere boyun eğmeyi öğütledi.

Feodal düzende kiliselerin temel işlevi, bir anlamda kitleleri uysal olmaya çağıran, düzeni kutsayan bir özelliktedir. Kuşkusuz Kilisenin dini otoritesi yanında efendilerin şatoları, kaleleri, orduları da bu baskı ve sömürünün maddi otoritesi, gücü olarak önemli bir yer tuttu.

Ancak, Hıristiyanlığın egemen ideolojinin güdümüne girmesinden önce, yoksulların ve ezilenlerin dini olarak ortaya çıktığı dönemlerdeki ilk Hıristiyanların propaganda ve örgütlenme yöntemleri modern çağda da devrimci ve muhalif güçlere hep esin kaynağı olmuştur. Denebilir ki, devrimcilerin, faşizm koşullarında yürüttükleri propaganda faaliyeti, ilk Hıristiyanların propaganda ve örgütlenme çalışmalarına benzemektedir.

İşte insanoğlunun binlerce yıllık serüveniyle başlayan ve günümüze kadar sürekli olarak insanlığın gelişimiyle birlikte zenginleşen propaganda araçları, her zaman ezen ve ezilenlerin kavgasında kitleleri etkilemede ve kazanmada karşılıklı olarak başvurulan temel araçlar oldu.

Devrimcilerin bugün gizli faaliyetleri, salt kendilerini korumayı hedefleyen bir olgu değildir. Gizli faaliyette esas olan, düşmanın yönelimlerine karşı faaliyetin ve örgütlenmenin korunmasıdır. Ama bu faaliyetin esas amacı da kitleleri örgütlemeye dönüktür ve temelinde kitleleri kazanma, kitleleri bilinçlendirme hareketi vardır.

O halde propagandada asıl amaç kimin kitleleri etkileyeceği ve kazanacağıdır. Ve propagandada asıl hedef, örgütlü ve örgütlenmeye yakın insanların kazanılması, etkilenmesi değil, henüz ulaşamayan veya burjuvazinin etki alanında kalan kitlelere ulaşılmasıdır.

“Propagandada doğru taktik, muhalefetten bazı kimseleri ve örgütten ayrı üyeleri çekip almak değildir. Henüz hiçbir örgüte üye olmayan geniş yığınları etkilemektir.” (Marks-Engels Düşünceler, Aforizmalar, Sf.103)

Engels'in bu sözlerinden de anlaşılacağı gibi, propagandanın asıl hedefi, örgütsüz yığınlara ulaşmaktır. Yoksa, örgütlü insanları bilgilendirme düzeyinde haberdar etmek, gelişmeleri aktarmak değildir. Ama bu durum çoğu kez birbirine karıştırılmaktadır. Sanki hedef örgütlü topluluğa hitap etmiş gibi algılanmaktadır. Kendi taraftar kitlemizin bilgilendirilmesi ya da bir yayının, bildirinun ulaştırılması yeterli görülmektedir. Ve propaganda bununla sınırlandırılmaktadır.

Bu yanlış kavrayışların yarattığı olumsuz sonuçlar, propaganda faaliyetinin asıl amacına ulaşmasında en büyük engel olmaktadır. Zira çevresiyle sınırlı düşünen birinin, çevresiyle sınırlı bir faaliyet yürüteceği açıktır. Sınırlı bir faaliyetin gelişme, ilerleme göstermesi mümkün değildir. Yeni insanlara, yeni bir çevreye ulaşma şansı yoktur. Bu demektir ki, propaganda yapılmıyor. Yapılan, kendi çevresine bilgi taşımaktır. Bilgilendirmektir. Oysa propagandanın asıl hedefinin örgütlü çevremiz olmadığı, henüz tanımadığımız, ulaşamadığımız insan topluluklarına gidebilmek olduğuna vurgu yaptık. Ki daha geniş boyutu, taktik düzeyde burjuvazinin propagandasını etkisiz kılacak bir faaliyet olarak algılanmasından geçiyor.

Burada unutulmaması gereken bir nokta daha vardır. Propaganda faaliyeti devrimci hareketin her hangi bir alanı gibi, ayrı bir alan özelliğine sahip değildir. Tersine, tüm alanlar propaganda göreviyle yükümlüdürler. Yani ayrı bir propaganda örgütlenmesi, propaganda grupları, komiteleri vb. yoktur. Devrimci hareketin her insanı, her yapısı propagandisttir.

Elbette ki, devrimci şiddeti temel alan bir örgütlenme, propagandasını siyasal hedeflerine uygun olarak şekillendirmek zorundadır. Mücadele- nin şiddet temelinde sürdürülmesinin zorunlu olduğu bir ülkede yığın- ların siyasal hedeflerin etrafında örgütlenmesi, bu siyasal hedeflere sevk edilmesi, kaçınılmaz olarak sürdürülen temel mücadele yöntemine tabi olacaktır. Ancak, "nasıl olsa devrimci şiddet temelinde sürdürülen mü- cadele esas olduğuna göre, mücadele kendi propagandasını yaptıraca- ktır" gibi bir anlayış, kolaycı, kaba ve bilinçsiz bir yaklaşımın ürünüdür. Mücadelenin radikal temeldeki sonuçları, kitlelerde yankı bulacaktır,

onları düşündürecekler. Ancak bu etkileme ve düşündürmenin hem doğru temelde biçimlendirilmesi, hem de somutluk kazandırılarak örgütlenmeye çekilmesi asıl hedeftir. Kim yapacaktır bunları? Elbette devrimci hareketin tüm insanları. O halde, daha ileri hedeflere varabilmek, kitleleri iktidar mücadelesine katabilmek, ancak sabırlı, inatçı ve yorulmak nedir bilmeyen bir çaba ile mümkündür.

Kendini ifade etmek, karşısındakine anlatabilmek, kişinin kendine duyduğu özgüvenle, sosyal yanlarının gelişmişliğiyle halk arasındaki deyişle 'medeni cesareti ile yakından ilgilidir. Bunun bir örgütteki karşılığı ise ideolojik-politik hatta duyulan güven ve bunun devamı olarak gelen politik çürettir.

Özgüven duygusundan ve medeni cesarettten yoksun bir kişi 'a-sosyal' bir kişilik sergiler, içe kapanıktır, kendini ifade etme gücünden yoksundur. Kişinin kendine güven duygusunun sınıfsal temelini siyasal ideoloji güven ve örgüte güvenden geçmektedir. Devrimci hareket insanlarında kendine güven duygusu gelişkin olmak ve ideolojiye, politikaya güvenle bütünleşmek durumundadır. Sahip olduğumuz ideolojik-politik hattın bir gereği ve doğal sonucu olarak, politik çürete de sahip olmalıyız. Sadece birey olarak değil, örgüt olarak da kendimizi ifade etme, anlatma bu anlamda önemlidir. Kitlelerle bağ kurmanın bu yanlarımızı geliştirmemizle ilgisi bu anlamda göz ardı edilmemelidir.

Devrimci hareket insanları nasıl ki bireysel yaşamlarında 'a-sosyal' bir kişilik tipini aşmış, sosyal yanları gelişkin, kendini ifade etmekte sıkıntı çekmeyen insanlar olmak zorundaydı, bunun örgütsel politikalarımıza yansıması da örgüt olarak kendimizi ifade etme, kitlelere anlatma, onlarla aramızda sıcak ve sağlam bağlar kurma biçiminde kendini göstermelidir.

Düzenin yaratmak istediği kendine ve çevresine güvensiz, toplumla iletişim kurmakta zorlanan, edilgen, pasif insan tipinden, kendine ve örgütüne güvenli, toplumla rahat ilişki kurabilen, ilişkilerinde edilgen değil tam tersine etkileyen, dönüştüren, aktif, örgütünü, ideolojisini, politikasını çevresindekilere anlatabilen, olumluluklarını aktarabilen, yaşadığı olumsuzlukları nedenleri ve niçinleriyle açıklayabilen ve onları

olumluluğa çevirme gücü taşıdığını gösterebilen politikleşmiş, sosyalist insan tipine ulaşmalıyız.

Kitlelerin somut yaşamlarına, içinde buldukları ruh hallerine bilinç taşımak, onları hareketlendirmek, ancak böylesi bir iradi çabanın ürünü olabilir. Sosyalizm mücadelesi dediğimiz kavram, her şeyden önce binlerce yılın köhnemiş sömürü düzenine son verme mücadelesidir. Eski düzeni yıkma kavgasına giren, onu değiştiren kitleler, bu değişimle birlikte kendileri de değişirler. Burada eskiyen, çürüyen her şeye karşı savaşım aynı zamanda düşüncelerin savaşımını da kapsar. Ve bu savaşta düşüncelerin önemi yadsınamaz.

Zira kitleler, burjuva propagandasının ve değer yargılarının bombardımanı altında her gün, her saat öylesine sersemletiliyor ve düzenin uysal kitleleri haline getiriliyor ki, bu ağı parçalamak için sadece burjuvaziye karşı şiddet kullanmak yetmez. Aynı zamanda ideolojik mücadele sürdürmek de gerekiyor. Bunu en iyi tarzda kitlelere götürecek olan, kitleleri burjuva propagandasının etki alanından çıkaracak olan devrimci propagandadır.

Bu aracı kullanırken, popülizmden uzak, kendimiz için değil, devrim ve davanın gereklerini yerine getirmek için kullandığımızın bilincinde olmak zorundayız. Mücadelesini ve ideallerini gerçekleştirme kavgasını taşıyan her devrimci, bulunduğu her alanda, yaratıcılığıyla, bu kavgayı sürdüren, ilerleten olmalıdır. “Bana görev verilirse” diye bekleyen, adeta her şeyi talimat düzeyinde algılayan ve bu tarzı benimseyerek hareketlenen bir devrimcinin devrimi ilerletmesi düşünülemez.

Bulduğu çalışma birimindeki olağan faaliyetinde veya bir kitle gösterisinde, ya da bir toplantıda, orada bulunma amacından uzak, sessiz bir varlık olarak bulunan birinin kitlelerle diyalog geliştirmesi mümkün değildir. Böyle bir kişi, bulunduğu alan ve çalışma biriminde devrimci hareketin düşüncelerini, mücadelesini anlatamaz. Kitlelerin içerisinde çalışma yürütemez. Bir devrimci politik insan vasfını taşımak zorundadır. Politik insan vasfını taşıyan biri, devrimci mücadelenin bütün araç ve yöntemlerini kullanan biri demektir.

Sürecimizin zorluklarla sürdüğü bir dönemdeyiz. Her değerlendirme yazımızda vurguladığımız ve altını çizdiğimiz bir gerçek var. Yıllarımızı alan olumsuz bir dönem yaşadık. Bu olumsuz dönemimiz üzerinde çok konuştuk. Ama konuştuklarımız kadar, kitlelere, taraftarlara, sola kendimizi aynı derecede anlatamadık. Yeniden, toparlanma hedefleriyle hareket ederken de keza aynı derece bunları ne kendi bilincimizde yaratabildik, ne de çevremize yansıtabildik.

Zorluklarımız neydi? Bizi tıkayan, yanlışa sevk eden neydi? Bugün hedeflerimiz ne? Yığınlar içinde büyümek istiyoruz. Kitleleri kucaklamak istiyoruz. Nasıl başaracağız tüm bunları? Burada politik insan vasfının öne çıktığı bir gerçektir.

Sorunlarımızın, engellerimizin çokluğu ortada. Ama tüm bunlara karşın daha güvenli ve hedefleri net olan bir hareket olduğumuz da ortada. Oysa düşüncelerimizi yayma noktasında hareketsiz ve atıl durumdayız. Kendimizi anlatmada da aynı sıkıntıları yaşıyoruz. Yayınlarımızı, düzenli bir şekilde kitlelere ulaştırabiliyor muyuz? Bildirilerimiz, ya da her hangi bir konuya ait değerlendirmelerimiz canlı, hareketli bir şekilde kitlelere ulaştırılabilir mi? Yığınlarda yarattığı etki nedir? Sonuçlarını toparlayıp sentezleyebilir miyiz? Bu sentezle, yeniden kitlelere gitmenin değişik araç ve yöntemlerini üretebilir miyiz? Bir kitle gösterisinde, toplantısında, insiyatifli, canlı, kendini net anlatan, özlü konuşan, kitlelerin ilgisini çeken miyiz?

Yaşadığımız sürecin özgün yanlarını da hesaba katarak her insanımızın iki kat bir enerjiyle çalışması şarttır. Her insanımızın bir örgüt gibi hareket etmesi, onlarca insanın alacağı sonuçları tek başına alması gerektiği açıktır.

Burada geçmiş birikimimizin, deney ve tecrübelerimizin yol gösterici yanı esas alınmalıdır. Kitlelerle daha yeni yeni somut ve canlı temaslar yaşadığımız bir süreçteyiz. Deneysiz ve tecrübesiz yanlarımız elbette ki fazladır. Teorik yanımızın eksikliği veya bilinç yanımızın geriliği bizi ürküten, kitlelerle temasımızı engelleyen olmamalıdır. Teori ve bilinç önemlidir. Ama her şey demek değildir. Bunlar, mücadeleyle, eğitimle,

kitlelerle birlikte olmakla kazanılacak özelliklerdir. Kaldı ki mücadeleden kopuk bir teorik eğitim, kişiye fazla bir şey kazandırmaz.

Eğitimi mücadeleyle iç içe bir olgu olarak ele almak zorundayız. Biz bütün yetmezliklerimize, deney ve tecrübe azlığına rağmen, çelişkinin olduğu her yerde, hak ve adalet mücadelesinin verildiği her ortamda, devrimciler olarak varız. Bu ortamlar, bizim eğitildiğimiz zengin kaynaklardır. Yeter ki cüretli, atak ve bu görevin bilincinde olalım. Devrimci hareket lehine olan en küçük bir olayı, olanağı kullanmasını bilelim. Devrimci hareketin propagandasına dönüştürelim. Kimi zaman yaptığımız etkinliklerin, içinde bulunduğumuz eylemliliklerin propagandasında yetersiz kaldığımız açıktır. Kuşkusuz burada kast ettiğimiz, solun geneline damgasını vuran pragmatist politikalar değildir.

Kitle eylemlerinde eylemin içeriğini ve temel mesajını geri plana iten ve herkesin kendi ismini öne çıkarmaya çalıştığı dar grupçu sığ politikalar bizim tarzımız olamaz. Ancak bu tür etkinliklerde kendi emeklerimize, çabamıza denk düşen bir sonuç almaktan uzak durumdayız. İçinde bulunmakla, yer almakla sınırıyoruz kendimizi. Sonuçlarını irdelemek, yeniden üretmek diye bir anlayışla hareket etmiyoruz. Bu durum bizi darlaştıran, açılımımızı engelleyen bir durumdur. Bu anlayıştan hızla sıyrılan, en basit, en sıradan çelişkiden hareketle, gelişmelerin, olayların kitleleri etkileyen boyutunu açığa çıkararak, izleyen, yer alan, değerlendirilen, devrimci hareketin gelişimine aktaran olabilmeliyiz.

Henüz mücadelenin diğer boyutlarını (şiddet temelindeki) sürdüren bir aşamada değiliz. Mücadelenin bu aşamalarına gelmek için hazırlık dönemi yaşıyoruz. Daha iyi mücadele olanaklarına sahip olmadığımız ve özellikle hazırlık dönemi olarak adlandırdığımız bu dönemi propaganda araçlarını zengin tarzda kullanarak aşabiliriz. Duvar yazılamaları, afişleme, pullama, bildiri dağıtımı, kitlesel eylemlilikler, kitle toplantıları ağırlık vermemiz gereken propaganda yöntemleridir. Özellikle kitlesel gösterilerle, herhangi bir olayı protesto veya teşhir etmek en önemli propaganda yöntemlerindedir. Elde kaynak yok vb gerekçe olamaz, özellikle

günümüzde. Her birim, kişi anında internete bunu yapma, çoğaltma olanağına sahip.

“Daha iyi mücadele olanaklarının bulunamadığı zamanlarda, gösteriler, pek güzel mücadele araçlarıdır” (Marks-Engels, Düşünceler, Aforizmalar, Sf.84)

Engels’in, mücadele olanaklarının sınırlı olduğu dönemlerde, kullanılması gereken yöntemlerin başında gösterileri belirtmesi, her şeyden önce kitlelere gitmenin en doğru yöntemi olarak görmesindedir.

Bugün, devrimci hareketin diğer mücadele biçimlerini hayata geçirmede sübjektif yapılanması nedeniyle hazır olmayışı, dönem olarak, koşulların ve olanakların elverdiği mücadele araçlarını en uygun tarzda kullanmasını zorunlu kılmaktadır. Gösteriler hem bir mücadele yöntemi, hem propaganda yöntemlerinden olması dolayısıyla, kullanmamız gereken en önemli araçtır. Ve bu süreçte, diğer propaganda yöntemleriyle bütünleştirilen bu mücadele biçimi, kitlelerle temasta bulunmada, ve kitle etkinliklerinde inisiyatif koymada bizleri eğiten bir olgu olacaktır. O nedenledir ki, propaganda yöntemleri konusunda en ufak bir gelişmeyi değerlendirmekten kaçınmamalıyız.

Bugün kitleleri burjuvazinin etki alanından çıkarma, mücadeleye çekme zemini her zamankinden daha fazla propaganda zeminine sahiptir.

Çeteleşen devlet gerçeği, bütün pislikleriyle ortadadır. Çete devlet, tüm bu pisliklerine rağmen, saldırılarını arttırma cüreti gösterebilmektedir. Devrimciler çaresiz değil, bütün silahları elinden alınmış değil. Daha güçlü ve haklı bir zeminde dirler.

Kürt halkına yönelik faşist şoven saldırıları kim onaylayabilir? Alevileri aşağılayan, diğer azınlıklara karşı şoven söylemlere hangimiz sesiz kalabilir? Türk-Kürt çatışması, azınlıkları yok sayma, aşağılama ancak devlet tarafından kışkırtılmış bir avuç faşistle sürdürülebilir. Halkların kardeşliğini işleyebilir, burjuvazinin yaratmak istediği şovenizmi boşa çıkartmanın yöntemleriyle burjuvaziye teşhir edebilir, gerçek yüzünü açığa çıkarabiliriz.

Üniversite gençliğinin YÖK kısıkaı altına alınmasına, üniversitele-
rin bilim dışı kurumlar haline getirilmesine kim onay verebilir? Dahası
üniversite gençliğinin akademik demokratik mücadelesinin karşısına
çıkartılan faşistlere ve gerıcilere kim onay verebilir? Karşı koymada, teşhir
etmede meşru zeminlerimiz daha fazladır.

İşçilerin işten atılmalarına, taşeron sitemi, özelleştirme adı altında
kamu kaynaklarının tekelci sermayeye peşkeş çekilmesine ve işçilerin
örgütsüzleştirilmesine kim evet diyebilir?

Memurların açlık sınırında yaşamalarına karşı, örgütlü ve insanca
yaşam mücadelelerine kim hayır diyebilir?

Cumartesi Anneleri'nin evlatlarını arayan sessiz çığlıklarına kim yanlış
diyebilir?

Polisin yargısız infazlarına karşı koymak, meşru bir haktır. Vb

Faşist DGM'leri aratmayan (her geçen gün isim değiştirilen) burjuva-
zinin kendi anayasasında bile meşruiyeti yokken bu mahkemelere karşı
mücadele etmek meşru bir haktır.

Basının sansürlendiği, yazarların hapis cezalarına çarptırıldığı, iktidarın
aleyhine, işine gelmeyen yazanın işte kovulduğu bir ülkede, basın
özgürlüğü kavgası meşrudur.

Aydınların susturulmaya çalışıldığı bir ülkede, sesimizi yükseltmek
meşrudur.

Onlarca meşru propaganda malzemesine sahibiz. Ama ne yazık ki
koşullar devrimcilerin lehine olmasına karşın, bunu kullanamıyoruz. Bur-
juvazi daha atak ve hızlı davranarak, şiddetle örtüşmüş propagandasıyla
kitleleri devrimcilerden daha fazla etkiliyor. Elbette ki burjuvazinin kitle-
leri etkilemede kullandığı propaganda araçları, devrimcilerin elindekin-
den çok daha güçlü ve olanakları devrimcilerin olanaklarından fazladır.
Aynı düzeyde olanaklara ve araçlara sahip olmak da mümkün değildir.
Ancak burjuvazinin propaganda araçlarını kullanma biçimi ve kitleleri
etki altına almadaki güçlü yanları iyi belirlenirse bunları etkisizleştirme
taktiği o denli güçlü olur.

Her ülkenin somut koşulları, emekçi halkın sınıf bilincine varmasını-

da önemli bir rol oynamaktadır. Emekçi sınıfların sınıf bilincine varması ülkenin somut koşullarına bağlı olarak hızlı ya da yavaş olabilir. Ama gelişmenin hızlı ya da yavaş olmasında belirleyici etkenlerden biri de burjuvazinin kendi düzenini ve çıkarlarını daha uzun süreli koruyabilmek için kullandığı propaganda yöntemleridir.

“...Emekçilerin sınıf bilincine varmasını engelleyen etkenlerin başında, burjuva ideolojisinin soysuzlaştırıcı etkisi, işçilere yollarını şaşkırtmak için burjuvazi tarafından yapılan propaganda gelir. İşçilerde sınıf bilincinin oluşumu, özellikle şu propagandalarla önlenebilir: Sömürü düzeninin sonsuzca süreceği, burjuvaziyle yapılacak uzlaşma ve anlaşmaların işçilerin durumunu düzeltereği, işçileri bölmek için milliyetçilik bağnazlığı vb.” (Kuusinen, Aktaran Doğan Hançerli, Felsefe Ansiklopedisi, Cilt 5. Sf.267)

Son bir yıldır Cumhuriyetin 100. Yılı adı altında yeniden yapılanmayı hedefleyen TC öylesine bir propaganda yöntemiyle hareket etmiştir ki, adeta kitleleri yeni bir şovenizmle şaha kaldırmıştır.

Modern ve teknik araçlarla donatılmış bir ordu havasında sıkça tatbikat gösterileri gerçekleştirilmesi, ekonomik, kültürel gelişme düzeyiyle, i-leri bir ülke imajının işlenmesi, Türkiye'nin bölgede en güçlü devlet ve istikrarlı bir ülke olarak gösterilmesi, vatanın bölünmezliği demagojisi etrafında ideolojik biçimlendirme propagandasına hız verilmesi vb. vb. Tüm bu çabalar, kitleleri düzene kazanma, etkileme propagandasının dışında değildi. Oysa çeteleşen bir devletin bütün pislikleriyle kendini dışa vurduğu, açlığın, yoksulluğun her gün biraz daha arttığı, işkence ve katliamların yaygın bir şekilde sürdüğü, sokakta, fabrikada, meydanlarda işçilerin, öğrencilerin, memurların, anaların coplandığı bir ülke tablosu var ortada. Burjuvazinin gösterdiği ülkeden farklı bir ülke var.

Devrimciler olarak, burjuvazinin bu topyekûn savaşını bezeyen propaganda yöntemlerini etkisiz kılan, gerçek yüzünü teşhir eden, kitleleri bu etki alanından çıkararak bir propaganda taktiği güdemediğimiz ortadadır. Oysa koşullar, biz devrimcilerin lehinedir.

Burada devrimci güçlerin doğru ve etkili bir propaganda taktiğine sahip olamadığı, güç ve olanaklarını bu yönde seferber edemediği açıktır. Daha

çok güncel gelişmeler etrafında biçimlenen etkisiz ve güçsüz bir propaganda anlayışı gelişkindir. Böylesine bir propaganda anlayışıyla burjuvazinin taktik propagandalarını boşa çıkarmak mümkün değildir.

İşte burjuvazinin bu güçlü propaganda faaliyeti emekçi halkın kendi sınıf bilincine varmasını engelleyen ya da yavaşlatan en önemli faktörlerden biridir. Basın, yayın, radyo, TV, sinema vb. kitle iletişim araçlarıyla kitleleri propaganda bombardımanına tutmak-ta, güçlü bir etki alanı yaratabilmektedir. Bu savaşı kazanabilmek, burjuvazinin propaganda yöntemlerini etkisiz kılmak ancak doğru bir propaganda taktiği ile mümkündür. Dahası doğru bir devrimci propaganda taktiği, devrimciler tarafından yaratıcı tarzda kullanılmak zorundadır.

Devrimci propaganda faaliyetinin taşımış olduğu önem devrimci hareketin her insanı tarafından iyi kavranmalı ve bu propogandanın kapsadığı alanı genişletmek için özel bir çaba gerektiği unutulmamalıdır. Devrimci propaganda yöntemlerinde kendimizi geliştirme, yetkinleştirme, hareket sahamızı genişletme konularında kazandığımız her başarı, devrimci hareketin toparlanma sürecinin hızına önemli oranda katkı sağlayacaktır.

Bu nedenle “kendimizi ne kadar anlatabiliyor, ne kadar tanıtabiliyoruz?” sorusunu her insanımız kendisine ve birlikte çalıştığı arkadaşlarına, yoldaşlarına sormalıdır. Bu soruya vereceğimiz olumlu cevap, hem verdiğimiz emeğin karşılığını alma hazzını bize tattıracak, devrimci coşku ve motivasyonumuzu yükseltecektir, hem de içinde bulunduğumuz sürecin temel meselelerinden olan kitle-selleşme konusun-da devrimci hareketin gelişimine olumlu bir katkı anlamına gelecektir.

